

ը.

- Հարբած չեմ կամ խենթ... սթա՛փ եմ, սթա՛փ.

Պարզապես, մե՛ծ է կարոտիս լեռը...

Պարզապես, շուտ եմ եկել հանդիպման.

Սիրուց չեմ զգում ո՛չ ձյուն, ո՛չ սառույց...

Ի՞նչ մեղավոր եմ, որ ես այս անգամ

Իմ սի՛րտն եմ ընտրել որպես ժամացույց...

ՇՈՒՐԹԵՐԻՍ ԲՈՅԸ

Շուշա՛ն փաթիլներ,

Փաթիլնե՛ր լուսե, իզուր եք փորձում

Պաղ մատներով ձեր

Մարել շուրթերիս բոցը ոլործուն:

Ախր, մի տեսե՛ք՝

Ո՛նց եք արտասվում անզորությունից.

Ինչքան էլ քսեք

Ձեր շուրթը շրթիս, չե՛ք օգնի դուք ինձ...

Դատարկ փողոցը

Գաղտնիք կպահի՝ լեզո՛ւն է սառել.

Շուրթերիս բոցը

Իմ սիրելիի համբո՛ւյրն է վառել...

ԴՈՒ ԻՆՁ ՄԻ ԺՊՏԱ

Դու ինձ մի՛ ժպտա.

Մոգական ուժ կա

Քո սֆինքսային, լուռ ժպտի մեջ.

Այն տաքուպաղ է,

Գույների խաղ է,

Որ վետվետում է դեմքիդ անընդմեջ:

Ժպտո՛ւ գերող՝

Ոսկեթել մի քող,

Պարուրում է քո դեմքը և հոգին...

Ես ձանձրանում եմ.

Ա՛խ, թանձրանում է

Տարակուսանքիս հեղձուցիկ շոգին...

Դու ինձ մի՛ ժպտա,

Ավելորդ է դա,

Վա՛ր առ ժպտիդ քողը քո դեմքից.

Պետք չէ քողարկող

Ո՛չ դիմակ, ո՛չ քող,

Թող որ ներս մտնեմ քո հոգու շեմքից...

ՊՅՈՒՌՈՍՅԱՆ ՀԱՂԹԱՆԱԿ

... Ու ես ոչ մի կերպ, ոչ մի ժամանակ

Այդպես էլ բնավ, չէ՛, չընտելացա

Կասկածի թույնին՝

Անվստահության ժահրով թաթախուն,

Որ կաթեցվում է մերթ որպես հանաք,

Մե՛րթ որպես լուրջ խոսք, մե՛րթ՝ ակնարկ ծախու,

Մեր ականջի՛ մեջ, հոգո՛ւ մեջ, սրտի՛...

Եվ ջնջում բոլոր սահմանները թանկ՝

Լույսի ու մութի արանքում եղած,

Ճշմարտության ու անպատիվ ստի...

Սև թուրք է խառնում անաղարտության

Սպիտակ գույնին...

Այդպես էլ բնավ ես չընկերացա

Անսրբանկատ խոսքերին դեղած,

Ինձ չմատնեցի տխուր պարտության՝

Առնելով վրաս պիտակն ամոթի,

Կրելով տտիպ թույնը կասկածի...

Ախր, հասկացի՛ր՝

Ձեռք չբերեցի սև կասկածի դեմ

Անընկալության և ոչ մի փշուր,

Ո՛չ մի հակաթույն...

Եվ, որպեսզի ես գանազանել տամ
Ճերմակը սևից,
Լուծել տամ վեճը լույսի ու մութի,

□Կասկածի դևից

Խլեմ հավատի պարտեզը եղեմ,
Ցույց տամ եզերքը սուրբ ճշմարտության,
Որ լույս է կաթում,

Եվ, որպեսզի իմ անադարտության
Ճերմակ պսակի ու նշխար հացի
Ճակատին երբեք չքսվի մի մութ,
Ես չդիմեցի անխիղճ բառերին՝
Անգոր ու վհատ, դատարկ ու փծուն,
Որ ամեն քայլին իմ սիրտն են կծում,
Որ իրենց անմիտ, իրենց փուչ տեղով
Իրենք իրենց իսկ իրենց սեփական
Աչքից են գցում...

Չէ՛, չդիմեցի անվարկ բառերին,
Որ չկորցնեմ ես էլ իմ վարկը
Քո աչքում և իմ...

Ոչ էլ ուզեցի անցնել ճամփով հին,
Անցնել մաշված ու ծեծված այն տեղով,
Որով շատերն են գնացել... և ո՞վ,

Ո՞վ է, որ անգամ

Վստահության մեծ, հզոր թևերով

Երբևէ հասած լինի հավատի

Կուռ դարպասներին...

Ես շատ լավ գիտեմ

Հավատի ոսկու իսկական հարգը...

Եվ դրա համար

Ես չդիմեցի խղճուկ բառերին,

Այլ գործո՞վ միայն, գործով համարձակ՝

Խելագարության սահմանն իսկ հատող,

Ապացուցեցի անմեղությունն իմ,

Անխոս ու անբառ

Ի ցույց դրեցի ճշմարտության վառ

Կանթեղը՝ հույսի ճրագով հատնող...

Օ՛, դարակշիռ վայրկյա՛ն բախտորոշ,

Ճակատագրի փորձության դու քար...

Դա ինչ էր, ինչ էր, ինչ էր, արդյոք, դա՝

Խենթության ալի՞ք, խելացնոր քա՞յլ,

Քչերոսություն էր, ընդվզո՞ւմ պատվի,

Ճակատագի՞ր էր... բայց ինչո՞ւ արձակ

Աշխարհում այս մեծ պիտի հանկարծ գար

Ու հենց անպայման ինձ բաժին ընկներ...

Ճակատագրի տիրակալն այն ծեր՝

Ծերուկը ցնդած,

Ա՛խ, ինչո՞ւ եղավ այսչափ անարդար...

Ես չդիմեցի մաշված բառերին,

Բառերին այն գորշ,

Որ ագռավների երամի նման

Թռչում են ընկած,

Մեռնող հավատի սիրտը լափելու...

Այլ ի՞նձ պարզեցի կամքով անվարան՝

Որպես սրբության ու լույսի դրոշ...

Բայց բզկտվեցի ու խոցված ընկա

Ճշմարտության վես բարիկաղներում...

Անձնատուր չեղա թունոտ կասկածին...

Եվ ո՞ր դարն է ինձ մի օր ծափելու...

Գիտեմ, որ բախտս ինձ պիտի ատի,

Ոչ էլ կյանքից եմ սպասում ներում...

Թե փրկություն կա,

Ախր, ո՞ւր է նա.

Ես կուլ եմ գնում ծովացած լացին...

Չէ՛, թո՛ղ սիրտս ինձ երբեք չխաբի,

Թե ես հաղթեցի՛, հաղթանա՛կ տարա...

Դե՛, լա՛վ, դե՛, շա՛տ լավ.

Թո՛ղ կյանքն իր խղճի նժարով չափի,

Թե ես ի՛նչ գնով ձեռք բերեցի դա,

Ի՛նչ կորցրեցի և ի՛նչ շահեցի,

Հաղթության դրոշն ինչպե՞ս պահեցի...

Գոնե դու հիշի՛ր, հիշի՛ր դու մի լավ.

Նման հաղթանակ Պյոտո՞ւն էլ տարավ...

ԵՎ ՄԻ՞թե ԴՈՒ

Եվ մի՞թե դու երբևիցե սիրել ես ինձ,

Թե՞ պատրանք է ողջը եղել, եղել միրաժ,

Չե՞ որ կյանքում չհուսացի քեզնից ոչինչ.

Դու ինձ համար կայիր միայն որպես երազ:

Քո խոսքերի վարժ նավակին, նավակին խենթ

Դարձրեցիր ինձ սպիտակ, պերճ առագաստ

Եվ ինձ տարար կապույտ հեռուն, տարար քեզ հետ,

Դուրս բերեցիր սիրո ծովը հավերժապաշտ:

Ու լողացինք մշուշներում ալ, ոսկերիզ,

Լուսապսակ իջավ վրաս՝ որպես ինձ խույր,

Սիրտն իմ, ավա՛ղ, վաղուց դարձած անգեն գերիս,

Ուռչե՛ց, ուռչե՛ց սիրո շնչից ամբրոսաբույր...

Դու մղվեցիր, դու սլացար առա՛ջ, առա՛ջ,

Անգոր՝ պրկված առագաստիս զորության դեմ,
Ինձ էլ առած սիրուդ կայմին մեղմահառաջ՝
Անցար հազար թե՛ տարտարոս և թե՛ եդեմ...

Բայց փտա՛ծ էր պերճ խոսքերիդ նավակը հին՝
Սիրո ծովի փորձությանը չդիմացա՛վ...
Դու իմ սրտում խորտակվեցիր հենց այդ պահին,
Եվ է՛լ ոչ ոք ինձնից բացի այդ չիմացավ...

ՏԱՔ ՎԵՐՔ

Սառած, հին ձյունը ոտքերիս տակ
Ամեն քայլիս հետ տնքում է խուկ,
Կատվի ձագի պես՝ աչքերը փակ,
Նվում է ցավից, նվում տխուր:

Եվ ինչքան շատ է, շատ է սառում,
Այնքան ուժեղ է ճոռում, լալիս.
- Նրա՞ համար եմ, արդյոք, լռում,
Որ դեռ տաք է խոր վերքը սրտիս...

ՔՎԱՅՐԻ ԱՂԱՎՆԻՆ

Ձմեռ է: Ծառի ոսկրամատ ճյուղին

Մի գորշ թռչուն է թառել կծկված.

Կաչաղա՞կ է դա՝ չաչանակ մի կին,

Ագռա՞վ է սևշալ կամ գուլցե... բայց կա՛ց...

Ահա՛, շարժվեց նա ու փոխեց դիրքը.

Մե՛ղք... ախր, վայրի աղավնի՛ է գորշ...

Բայց ո՞ւր է նախկին երգը, սեր-կիրքը.

Տխուր սրտիկն է մի մուգ ակնախորշ...

Ինչո՞ւ է մենակ, ո՞ւր է ընկերը.

Լքե՞լ է նրան, դավե՞լ է, չկա՞...

Իրա՞վ կորցրել է իր ճախրող սերը.

Այնպե՛ս նման է խաբված աղջկա...

Իր ցավի հետ է... բայց չի ողբում, չե՛.

Մեկ-մեկ փետուր է քաշում իր վզից,

Կծկվում կրկին... ու թվում է, թե

Ավելի՛ է նա գորշացել վշտից:

Շուրջը ծտերի ծի՛վ-ծի՛վն է անտուն,

Մոտեմոտ անող շուն է ցուրտ քամին...

Վայրի աղավնին չի՛ էլ նկատում

Գլխովին տրված իր վայրի՛ ցավին...

Անշարժ նստել է ինքնամփոփ ու լուռ,
Չի ուզում թռչել. թռչի՝ ո՞ւր գնա...
Գնչուհու սեր էր, ղուկղուկող մի հուր...
Է՛լ չկա արդեն, թևաթա՛փ է նա:

Հիմա ծառի չոր շրջանակի մեջ
Ցավի նեկտարն է քամում անկանոն՝
Իր սեր-սրտիկով կյանքի սրտին մեծ

ՊՎայրի աղավնին դարձած ակնամոմ...

ՄԵԿԻԿ-ՄԵԿԻԿ,
ՓՇՈՒՐ-ՓՇՈՒՐ...

Մնկիկ-մեկիկ,

Փշուր-փշուր

Հավաքեցի

Մեր մաշած բյուր

Ճամփաներից
Ու ասփերից,
Ու տափերից
Հետքերը քո
Ու բույրերը,
Երազալից
Իմ աչքերից,
Թուխ մազերից,
Քեզ մտերիմ
Ձեռքերից իմ,
Շուրթերից հուր,
Պարանոցից,
Անգամ ծոցից,
Որ միշտ գոց է՝
Փակի ներքո,
Հավաքեցի
Համբույրները,
Հևքերը քո,
Իմ բորբ սրտից,
Որտեղ խոց է,
Մտքիս շրթից,
Քո՝ ինձ տված
Խոր վերքերից,
Իմ քեզ ձուլած
Բյուր երգերից
Հավաքեցի

Ես ցանուցիր

Հուշերը քո,

Մասունքները

Հիշատակիդ՝

Փշուր-փշուր,

Մեկիկ-մեկիկ...

Կցմցեցի

Այդ բոլորը

Ու փորձեցի

Գեթ մտքումս

Պատրաստել քեզ.

Առանց կեղծել

Շաղել իրար

Հիսն ու նորը,

Քեզ ստեղծել,

Որ հետ բերեմ

Կորած քուսս,

Գտնեմ դադար...

Բայց արի՛ տե՛ս,

Որ ստացվեց

Է՛լ չկաչող.

Մի փշրված

Բյուրեղյա սիրտ...

Ա՛խ, մի թե ինձ

Իմ չար բախտից

Այս է տրված...

Ո՞նց համբերեմ.

Սե՛ր իմ խաչող,

Անգուլթ ու բիրտ,

Ասա՛, ինչպե՞ս

Ես քեզ ներեմ...

ՈՉ ՈՔ ՉԻ ՉԳԱ

Ինչ եղավ՝ եղավ... կանցնի խորշակը...

Շուրթերիս էլի ժպիտ կծաղկի,

Էլի կցուլա ջինջ՝ ինչպես ակը,

Էլի կթվա շնո՛րհը բախտի:

Քճաղկած ժպիտս կշողա պայծառ,

Ու ճաճանչները կհասնեն մարդկանց,

Որոնք աչքերիս խոսքերից անչար

Կկարծեն՝ ունեմ երջանկության գանձ:

Արբած ժպիտիս բույրով յոթներանգ,

Շլացած նրա գույներով շռայլ՝

Ոչ ոք չի տեսնի, որ մի պիրկ երակ

Վիշտ է սնուցում իմ սրտին մռայլ...

Ոչ ոք չի զգա, որ տխուր եմ ես,
Անհո՛ղ է ծաղիկն անփուշ ժպիտիս,
Որ այն ապրում է մահապարտի՛ պես,
Որ արմատները չե՛ն հասնում սրտիս...

ԱՐՁԱԳԱՆՔ

Քեզ մատչելի հեռուներում
Համառորեն լռո՛ւմ ես դու...
Դե՛, ի՞նչ... լռիր՝ ինչքան կուզես...
Բայց իմացիր՝ քո լռության
Տարիներով ամուր հյուսված
Հաստ շղարշի թելի անտես
Վերջնածայրը ձեռքում է իմ...
Բավական է, որ հասնի քեզ
Սիրո կանչն իմ կարոտ հոգու,
Շուրթիդ վրա՝ բառեր չասված,
Իսկույն անձայն
Դու ի՛նձ կգաս...
Այդպես՝ անհաս,
Գոռ լեռնե՛րն են իրար գալիս,
Երբ ցավը հին
Արձագա՛նք է հանկարծ տալիս...

ԵՔԵ ՄԻԱՅՆ ԳԱՍ

Ու թե գաս, դուռս դու բաց կգտնես,
Սեղանիս պատրաստ դու հաց կգտնես,
Աչքերս խիսդից դու թաց կգտնես,
Եթե միայն գաս:

Եվ դու մի՛ կարծիր, թե ես դեռ մոլոր,
Չեմ կարող ներել հայացքդ խուր,
Քո հեռացումի խոսքերը բոլոր.
Դու ինձ համար կաս:

Անշո՛ւշտ, բաժանման արցունքի ցանքից,
Թափառումներիդ մենավոր վանքից,
Քեզ ինձնից զրկած՝ քեզ պատժած կյանքից
Առել ես դու դաս:

Քո մի նայվածքով՝ մեղավոր ու հեզ,
Գեթ մի համբույրով, խոսքով սիրակեզ
Իմ տանջանքներիս, վշտերիս անտես
Մոռացում կտաս...
Եթե միայն գաս...

ՁՅՈՒՆ Է ԵԿԵԼ

Ձյուն է եկել...

Համատարած մի քնքշություն,

Համատարած ճերմակություն,

Համատարած մի մաքրություն,

Համատարած մի փափկություն...

Ձյուն է եկել...

Չարմանալի մի հատկություն.

Ճամփան թեքել,

Եկել ինձ մոտ,

Իմ մեջ մտել,

Սիրտս գտել,

Սեր ու կարոտ

Մղել է դուրս

Եվ, աչքս լո՛ւյս,

Դարձել տանտեր,

Ջերմ հույսերս,

Քնքուշ սերս

Խորթ մոր նման
Թողել անտեր...
Ի՞նչ իմանան
Նրանք, արդյոք,
Որ նա անհոգ
Իր ծիծաղով,
Խոսք ու տաղով,
Ա՛խ, նույնիսկ ինձ
Իմ իսկ հունից
Արդեն բեկել,
Իր կողմ թեքել,
Համոզում է,
Չէ՛, ուզում է,
Որ ես իրեն
Հարգեմ, սիրեմ,
Համարեմ տեր
Օրինական՝
Իմ իսկ սրտի...
(Ա՛խ, տմարդի՛...)
Իր կամքին տամ
Ես գոհացում.
«Օ՛, մոռացո՛ւմ,
Իմ հույս, իմ ս